

ВЛАДИМИР ЗЕЛЕНГОРОВ
СТРАШНАТА СРЕЩА
ОТКЪС ОТ НАУЧНО-
ФАНТАСТИЧНА ПОВЕСТ

chitanka.info

Забола в небето вечно заснежени върхове, всеки един близо девет хиляди метра, планината Каракорум изглеждаше непроходима. Ала десетината търговци, които пътуваха от Кашмир, придружени от голяма охрана, успяха да минат през нея с камили, коне, магарета и якове. Тогава те въздъхнаха радостно и се спуснаха към Тибет.

Пътуването бе изсмукало силите и на хората, и на животните, та те едва достигнаха до езерото Сините очи. Наоколо рядко се мяркаха хора. Затуй търговците заспаха спокойно вечерта, сигурни, че никой няма да ги нападне.

И наистина приз нощта нищо лошо не им се случи. Утринното слънце свари лагера мирен и тих. Яковете лежаха спокойно и преживяха. Бяха подвили крака дори магаретата и камилите. Само конете дремеха прави. Скоро се пробудиха и хората.

— Самарът на моето магаре го няма — извика някой. — Снощи го оставих пред входа на палатката...

Докато той се чудеше кой е откраднал самара му, друг се оплака, че му липсва торбата с храна. Това много зачуди търговците. Тяхното учудване стана още по-голямо към обед, когато двама души от охраната, излезли да търсят корени за храна, се върнаха със самара и торбата. Намерили ги на два километра от лагера близо до една голяма скала. Торбата беше разпокъсана и празна, а самарът — непокътнат. Кой ли ще е тоя, който посред нощ е отнесъл толкова далече крадените вещи и се е върнал отново да спи? Това беше сигурно някой от пазачите, но не можаха да разберат защо го е сторил. През следната нощ засилиха охраната, но на сутринта пък други се оплакаха, че им липсват някои неща. И тях намериха далече край скалата. Това уплаши търговците. Те са чували, че от Хималаите чак до Китай и Монголия, там, където свършват горите и започват вечните снегове, живеят йети — грамадни снежни хора. А търговците бяха спрели точно в тия места. Ако снежниците са много, сигурно ще ги нападнат някоя нощ и живи ще ги изядат...

Трябваше някой да отиде до скалата и да разбере какво има там. Но кой ще иде?

— Аз — обади се неочаквано Сампо Синги, главатар на охраната.

Тибетците са средни на ръст, но Сампо Синги бе от по-високите. Имаше много широки плещи и ръце, здрави като клещи. Беше много

силен и смел.

Още от малък Сампо беше чувал какви ли не разкази за страшните йети, но не беше ги виждал.

Сампо яхна коня си и го препусна към скалата. Пред нея имаше няколко антилопи от пръснато стадо. Те идеха отдалече да търсят трева и никога човек не беше ги нападал, затова не се уплашиха и не побягнаха. Той измъкна сабята си, замахна, отсече главата на една от тях и отмина. Другите антилопи се огледаха неспокойно и не се помръднаха от местата си.

Сампо Синги препуска донякъде, па обърни коня си и остана като втрещен: антилопите бягаха. Само тяхната посечена сестра лежеше на мястото, където беше паднала. А към нея бързаше с широки крачки животно, прилично на човек, но високо повече от два метра, цялото покрито с дълга жълтеникава козина.

— Йети — прошепна тибетецът. Очите му се разшириха и го обля студена пот.

Устремил взор към снежника, Сампо не дръпна поводите на коня. Той бързо измъкна сабята си.

Забързал към мъртвата антилопа, йети не поглеждаше встрани, но конският тропот го стресна, той неочаквано обърна глава към конника, без да се спре, и едва тогава разбра, че конят лети към него. Това го разтревожи. Навярно конникът искаше да му отнеме плячката. Йети се спусна с всичка сила към антилопа, наведе се, грабна я и когато я вдигна високо, конникът беше само на стотина метра от него. Едва в тоя миг конят го видя и така се уплаши, че се спря неочаквано. Сампо не се държеше здраво, праметна се през главата на животното и се просна на земята. Конят зацвили уплашено. Сампо чу как стъпките му се отдалечиха и разбра, че е останал сам. Сабята бе отхвъркнала от ръката му. Йети едва ли щеше да се сети за нея, но той беше достатъчно силен, за да разкъса тибетеца с лапите си. Сампо се разтрепери, но не от страх, а от яд, че излезе толкова непредпазлив и така безславно ще загине. Откъде се взе тоя проклет йети? Но тибетецът не усети тежките лапи на страшилището. Малко се попомни и тогава през ума му мина радостната мисъл, че йети може да се е уплашил от него и да е побягнал. Ръката му престана да трепери. Посегна към сабята си и успя да стисне дръжката ѝ. Страшилището пак не се нахвърли върху него. Ставаше нещо, но

какво! Сампо не можеше да разбере. Страхуваше се да се изправи. Само повдигна глава, но не зърна йети около себе си. Това значеше, че снежникът е избягал. Сампо се повдигна и се подпря на лактите си. Можеше вече да гледа по-далече, по пак не зърна снежника. Неочаквано страшна мисъл мина през ума му: навярно страшилището е зад него! Чака го да се изправи, да с един удар да го повали. Не, не е зад него, защото в такъв случай едва ли ще чака толкова дълго. Все пак, преди да се обърне, Сампо измъкна от пояса си остър нож. Той сега можеше да му послужи много по-добре, отколкото сабята. Извърна глава назад. Йети не беше зад него. Въздъхна облекчено и се надигна полека. Изправи се и погледна към скалата. Преметнал антилопата през рамо, снежният човек бягаше, колкото може, към своето жилище.

— Не е искал да ме убие — отдъхна си гласно Сампо.

Страшилището тичаше, без да се обръща, и скоро се скри в една от пещерите на скалата. Сампо се усмихна радостно. В това време конят му изтопурка, спря до него и уплашено изпърха. Сампо хвана коня за поводите, метна се на него и препусна към езерото. Когато стигна там, търговците се стягаха за път. Не мина час и керванът пое надолу.

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 2/1960 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.